

PERSON 1

När jag gick på mellanstadiet så hade jag en lärare i historia. Varje lektion med honom var verkligen en enda lång historia. Han ägnade varje lektion åt att prata om sig själv. Längre pratade han. Mina kompisar brukade kalla honom "tjötgubben". Jag kan förstå varför. Men till skillnad från dom flesta andra i min klass, så tyckte jag om att lyssna på honom. Jag tyckte om honom.

PERSON 2

Åh, lärarens favorit.

PERSON 3

Käften. Låt henne berätta klart.

PERSON 3 vänder sig till PERSON 1

PERSON 3

Fortsätt.

PERSON 1 fortsätter

Han, läraren alltså, berättade historier om sin barndom, sin uppväxt, sin skoltid, om sin utbildning, om resor han hade gjort, om platser han hade besökt, om sin fru och sina tre barn. Två pojkar och en flicka. Han var så stolt över dem. Och över sig själv. Han var så stolt över sig själv. Fast han berättade många olika historier, så hade varenda en en gemensam faktor: Han var alltid hjälten. Om han så räddade sin kollega från att bli avskedad, eller räddade en katt som satt fast i ett träd, hoppade över en plint på idrottslektionerna, körde sin fru fort till sjukhuset när hon födde deras andra son- vilken historia det än var. Han var alltid hjälten. Men inte på ett sånt här jobbigt sätt, som självgodare män i medelåldern ofta är, utan på ett fint. Han var lycklig. Han räddade andra för att själv må bra.

PERSON 2

Så rörande.

PERSON 3

Men käften!

PERSON 2

Käften själv!

PERSON 1 ignorerar dem och fortsätter

Förra veckan träffade jag honom igen. På spårvagnen. Då är det så att... kolla, han ska gå av spårvagnen och jag ska gå på. Jag känner igen honom direkt. Han har ett väldigt... speciellt utseende. Han är... vacker. Jag mindes det väl. När jag ser honom på spårvagnen så hälsar jag glatt på honom. "Hej!" säger jag. Han bara ser på mig. Först tänker jag att han kanske inte känner igen mig, jag menar, det var ju trots allt länge sen jag gick på mellanstadiet. Men sen ser han på mig. Våra blickar liksom borrar fast i varandra. Och jag ser- jag ser att han känner igen mig. Jag ser det i hans blick. Han känner igen mig. Han ser skräckslagen ut. Som om någon har blottat honom, som om han har blivit avslöjad. Det är någonstans här som jag förstår att han ljög. Han stod varje lektion och ljög, hittade på saker om sitt liv, saker som inte var sanna. I alla hans historier beskrev han ett perfekt liv. En perfekt familj, uppväxt, barndom, ett perfekt jobb. Allt var perfekt liv. Han beskrev ett perfekt liv, för att han ville att det var ett sånt vi skulle kämpa för. Vi skulle göra bra ifrån oss, svara rätt på alla prov och få så bra betyg som möjligt, så att vi skulle kunna utbilda oss och bli vad vi ville. Han ville att vi skulle vara snälla mot alla, så att någon skulle tycka om oss. Han ville att vi skulle kämpa, som han påstods ha gjort, för att bli lyckliga, som han påstod sig vara. Han ville... att vi skulle få en framtid. Han ljög. Han ljög... för vår framtids skull.

Paus.

PERSON 2:

Vilken idiot.

PERSON 1:

Han brukade låtsas att han var karaktärer från olika kända pjäser. Shakespeares, till exempel. En gång var han Laertes i Hamlet. Ingen fattade någonting. Ibland var han inte ens kända karaktärer, han kunde vara påhittade människor också. Alltså, såna som han hade kommit på själv. Prinsessor, poliser, tjuvar, småungar, hundar. Han var alltid olika personer under sina lektioner. Det var som om han hade flera olika personligheter.

PERSON 3

Var han schizofren?

PERSON 1

Jag vet inte. Men kanske. Det hade inte förvånat mig. Det var en särskild karaktär han gjorde, som jag minns mest. Han gjorde den så otroligt bra. Så trovärdigt. Jag köpte allt, trodde på varenda ord han sa när han var den här karaktären. Jag tror till och med att han... att hon trodde på det själv.

PERSON 3

Vad var det för något?

Paus

PERSON 1

Han trodde att han var en riddare.

Paus

PERSON 2 skeptiskt

En riddare?!

PERSON 1 bekräftande

En riddare. Han hade en riddarrustning på sig, flera gånger i veckan. Han stod där längst fram i klassrummet vid katedern, och lindade in undervisningen i konstiga spanska ord och uttryck. Ibland förstod man inte vad han sa alls. Men han fick mig alltid att glömma bort den hektiska vardagen med sina skumma ord, sina skumma lekar. Och alla historier- jag trodde verkligen på dem.

Paus

PERSON 1 till publiken

Jag trodde verkligen på honom.

PERSON 1, ut.

DON QUIJOTE, Läraren som PERSON 1 pratat om, in, iklädd riddarrustning.

DON QUIJOTE

Goder morgon, barn! Ännu en dag i lärandets palats.

PERSON 2

Vänta. Vem är du?

DON QUIJOTE

Jag heter Don QUIJOTE. Men ni kan säga Calle om ni vill. Paus. Idag skall vi prata om första världskriget. Orsaker och konsekvenser. Till slutet från dess begynnelse! Vad var det som satte igång kriget? Hur var det för soldaterna under krigsåren? Jo, kul att

ni frågar, jag minns det som om det var igår. Jag befann mig i England. Det regnade som sjutton den dagen. Jag och min närmaste kamrat, soldat Andersen, hade precis tagit bo i en skyttegrav och...

PERSON 2 avbryter skeptisk

Var du soldat i första världskriget?

DON QUIJOTE

Jag förstår att det kan tänkas otrovärdigt, jag som egentligen är riddare, enbart riddare, och ingenting annat än riddare, att jag skulle vara soldat i ett världskrig? Jag ska vara ärlig med er. Det var inte mina bästa år. Nej, nej. Sjuttonhundratalet var bättre. Jag hade allt några vilda år där, i Barcelona, det skall gudarna veta. Men första världskriget, ni vet, på den tiden hade man inget val. Jag var helt enkelt tvungen att ställa upp, för fosterlandets skull.

PERSON 3

Men vadå... hur gammal är inte du, egentligen?

DON QUIJOTE kommer av sig en stund, men finner sig sedan igen.

DON QUIJOTE

Hur som helst, första världskriget. Nej... nej, nu kom jag på något roligt! Har jag berättat för en om den gången som jag och min fru var i Frankrike? Va? Den har ni inte hört, va?

PERSON 2 och PERSON 3 skakar på sina huvuden.

PERSON 1, kommer tillbaka till scenen, ställer sig i ett hörn och iakttar de andra.

DON QUIJOTE

Jo, se ni, det är allt en rolig historia. Jag friade i Eiffeltornet. Högst upp där, ni vet? Jovars, det är en dag jag sent kommer att glömma. Jag var nyligen dubbad riddare. I... Romarriket, faktiskt. Men jag tog iväg min fru på semester...

PERSON 3 avbryter

Vänta... du är alltså riddare?

DON QUIJOTE

Rådet det några tvivel om den saken?

PERSON 3

Nej, jag bara... undrade. Är inte det ganska tufft?

DON QUIJOTE

Sannerligen. Men jag har aldrig funderat på att göra något annat. Det är mitt kall att resa land och rike runt och...

PERSON 2 avbryter

Men vad gör du här, då?

DON QUIJOTE

Förlåt?

PERSON 2

Ja, om du är riddare och allt sånt där. Vad gör du då här?

Paus

PERSON 2 fortsätter

Är du ens lärare?

DON QUIJOTE, ser skräckslaget på **PERSON 2**.

Han får panik, skruvar på sig i riddarrustningen.

Han ser på **PERSON 1**, **2** och **3**, förstår att han har blivit avslöjad. Han ser sedan på publiken.

DON QUIJOTE, ut.

Slut